

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30807/2023
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Никола Тадић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Драган Марковић и Божо Марковић, адвокати из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1287/23 од 21.06.2021. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1287/23 од 21.06.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1287/23 од 21.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1287/23 од 21.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Врбасу П 901/20 од 22.03.2023. године у побијаном усвајајућем делу преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа у целости. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова првостепеног и жалбеног поступка исплати износ од 76.800,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права

(посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиљи због повреде угледа и части. Одлука о таквом захтеву зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, па то што су судови у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари донели другачију одлуку, не значи нужно постојање неуједначене судске праксе. Због тога, по оцени Врховног суда у овом случају није потребно одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 11.06.2020. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија тужиље није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, међутим, у овом случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда у овом случају није од значаја, у смислу примене одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер посебне одредбе ЗПП, којима је регулисан поступак у споровима мале вредности, искључују право на изјављивање ревизије у том поступку, па специјално правило искључује примену општег правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић